Ta dokument je mišljen zgolj kot dokumentacijsko orodje in institucije za njegovo vsebino ne prevzemajo nobene odgovornosti

►B ►M2 DIREKTIVA EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA 89/522/EGS

z dne 3. oktobra 1989

o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju avdiovizualnih medijskih storitev (Direktiva o avdiovizualnih medijskih storitvah) ◄

(UL L 298, 17.10.1989, str. 23)

spremenjena z:

		Uradni list		
		št.	stran	datum
►M1	Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 97/36/ES z dne 30. junija 1997	L 202	60	30.7.1997
►M2	Direktiva 2007/65/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. decembra 2007	L 332	27	18.12.2007

▼B

▼M2

DIREKTIVA EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA 89/522/EGS

z dne 3. oktobra 1989

o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju avdiovizualnih medijskih storitev (Direktiva o avdiovizualnih medijskih storitvah)

▼B

SVET EVROPSKIH SKUPNOSTI JE

ob upoštevanju Pogodbe o ustanovitvi Evropske gospodarske skupnosti in zlasti členov 57(2) in 66 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Komisije ([1]),

v sodelovanju z Evropskim parlamentom ([2]),

ob upoštevanju mnenja Ekonomsko-socialnega odbora ([3]),

ker cilji Skupnosti, določeni v Pogodbi, vključujejo vzpostavitev še tesnejše zveze med narodi Evrope, gojenje poglobljenih odnosov med državami, ki so del Skupnosti, zagotavljanje gospodarskega in družbenega napredka njenih držav, ki naj bi bil cilj skupnih prizadevanj za odstranjevanje ovir, ki Evropo razdvajajo, spodbujanje nenehnega izboljševanja življenjskih pogojev evropskih narodov ter ohranjanje in krepitev miru in svobode;

ker Pogodba predvideva ustanovitev skupnega trga in odpravo ovir za prosti pretok storitev med državami članicami ter vzpostavitev sistema, ki bo preprečeval izkrivljanje konkurence na skupnem trgu;

ker so programske vsebine, ki se s pomočjo raznih tehnologij prenašajo preko meja, eden od načinov uresničevanja ciljev Skupnosti; ker je treba sprejeti ukrepe, ki bodo omogočili prehod od nacionalnih tržišč do skupnega tržišča programske produkcije in distribucije ter ustvarjali pogoje lojalne konkurence, ne da bi pri tem posegali v funkcijo televizijskih storitev, povezano z varovanjem javnega interesa;

ker je Svet Evrope sprejel Evropsko konvencijo o čezmejni televiziji;

ker Pogodba predvideva izdajanje direktiv za usklajevanje določb, ki bodo omogočale opravljanje dejavnosti samozaposlenih oseb;

ker razširjanje televizijskega programa v običajnih razmerah predstavlja storitev v smislu Pogodbe;

ker Pogodba predvideva prosti pretok vseh storitev, ki se navadno opravljajo proti plačilu, brez izključevanja na osnovi kulturne ali kake druge vsebine ter brez omejevanja državljanov držav članic, ki imajo dejavnosti registrirane v eni od držav Skupnosti, ki pa ni država tiste osebe, kateri so storitve namenjene;

ker ta pravica, ki velja za razširjanje programov in distribucijo televizijskih storitev, v pravu Skupnosti predstavlja tudi poseben izraz splošnejšega načela, namreč svobode izražanja, ki jo zagotavlja člen 10(1) Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, ki so jo ratificirale vse države članice; ker mora izdajanje direktiv o razširjanju in distribuiranju televizijskih programov zaradi tega zagotavljati njihov prosti pretok z vidika omenjenega člena, pri tem pa se lahko uporabljajo le omejitve iz odstavka 2 tega člena in iz člena 56(1) Pogodbe;

ker zakoni in drugi predpisi držav članic v zvezi z opravljanjem dejavnosti izdajateljev televizijskih programov in kabelskih operaterjev

([1]) UL C 179, 17.7.1986, str. 4.
([2]) UL C 49, 22.2.1988, str. 53 in UL C 158, 26.6.1989.
([3]) UL C 232, 31.8.1987, str. 29.

▼B

vsebujejo neskladnosti, od katerih lahko nekateri ovirajo prosti pretok programskih vsebin znotraj Skupnosti in izkrivljajo konkurenco na skupnem trgu;

ker je treba v skladu s Pogodbo odpraviti vse takšne omejitve svobodnega opravljanja storitev razširjanja programskih vsebin znotraj Skupnosti;

ker mora biti takšno odpravljanje v tesni povezavi z usklajevanjem veljavnih zakonov; ker mora biti usklajevanje usmerjeno k temu, da se omogoči opravljanje zadevnih strokovnih dejavnosti ter, splošneje, prosti pretok informacij in idej znotraj Skupnosti;

ker je torej nujno in zadostno, da so vse programske vsebine skladne z zakonodajo tiste države članice, iz katere izvirajo;

ker direktiva določa minimalna pravila, nujna za zagotavljanje svobode razširjanja programskih vsebin; ker zaradi tega torej ne vpliva na odgovornost držav članic in njihovih pristojnih organov, ki zadeva organizacijo — vključno s sistemi podeljevanja dovoljenj, upravnih pooblastil in obdavčenja –, financiranje in programsko zasnovo; ker to ne zadeva neodvisnosti kulturnega dogajanja v državah članicah in ohranjanja kulturne raznolikosti znotraj Skupnosti;

ker je na skupnem trgu nujno, da so vse programske vsebine, ki nastajajo v Skupnosti in ki so namenjene sprejemu v Skupnosti, ter zlasti tiste, namenjene sprejemu v drugi državi članici, v skladu tako s pravom izvorne države članice, ki se uporablja za programske vsebine, namenjene sprejemu javnosti v tej državi članici, kakor z določbami te direktive;

ker zahteva, po kateri mora izvorna država članica preverjati, ali so programske vsebine skladne z nacionalno zakonodajo, ki jo usklajuje ta direktiva, glede na pravo Skupnosti zadostuje za zagotavljanje prostega pretoka programskih vsebin in ne predvideva drugotnega nadzora iz istih razlogov v državi članici sprejemnici; ker sme država članica izjemoma in v posebnih okoliščinah kljub temu začasno prekiniti prenašanje televizijskih programov;

ker morajo države članice nujno preprečiti sprejem kakršnega koli akta, ki bi utegnil škodovati prostemu pretoku in trgovanju s televizijskimi programskimi vsebinami ali spodbujati ustvarjanje prevladujočih položajev, zaradi katerih bi bila omejena pluralnost in svoboda televizijskega informiranja ter sektor informiranja v celoti;

ker ta direktiva, ki je omejena posebej na pravila razširjanja televizijskih programov, ne posega v obstoječe ali prihodnje akte Skupnosti o usklajevanju, zlasti tiste za izpolnjevanje obveznih zahtev v zvezi z zaščito potrošnikov ter poštenimi trgovinskimi transakcijami in lojalno konkurenco;

ker je usklajevanje kljub vsemu nujno za to, da se osebam in industrijam, ki proizvajajo programe s kulturnimi vsebinami, olajša izbiranje in izvajanje njihovih dejavnosti;

ker so minimalne zahteve za evropske avdiovizualne produkcije v zvezi z vsemi javnimi ali zasebnimi televizijskimi programi Skupnosti služile kot sredstvo za spodbujanje produkcije, neodvisne produkcije in distribucije v omenjenih industrijah ter so komplementarne z drugimi orodji, ki že spodbujajo doseganje istega cilja ali pa bodo v ta namen predlagana v prihodnje;

ker je torej nujno, da v državah članicah spodbujamo tržišča ustrezne velikosti za televizijske produkcije, ki bodo omogočila vračanje nujnih naložb, ne le z vzpostavljanjem splošnih pravil za odpiranje nacionalnih trgov, temveč tudi tako, da evropskim produkcijam, kadar je to izvedljivo in z ustreznimi sredstvi, namenjamo večinski delež v televizijskih programih vseh držav članic; ker bodo države članice med spremljanjem uresničevanja teh pravil in doseganja ciljev za Komisijo pripravile poročilo o uporabi deležev, v skladu s to direktivo rezerviranih za evropska

▼B

dela in za neodvisne produkcije; ker je pri izračunavanju takšnih deležev treba upoštevati poseben položaj Helenske republike in Portugalske republike; ker mora Komisija o teh poročilih obvestiti druge države članice ter jim v primerih, ko je to ustrezno, dodati mnenje, v katerem upošteva zlasti napredek, dosežen v primerjavi s prejšnjimi leti, delež del, ki se oddajajo prvič, posebne okoliščine novih izdajateljev televizijskih programov ter poseben položaj dežel z manjšo zmogljivostjo avdiovizualne produkcije ali z omejenim jezikovnim območjem;

ker je za te namene „evropska dela“ treba opredeliti tako, da to ne bo vplivalo na možnost držav članic, da v skladu s členom 3(1) postavijo natančnejšo opredelitev v zvezi z izdajatelji televizijskih programov pod njihovo jurisdikcijo, kar je v skladu s pravom Skupnosti, pri čemer se upoštevajo cilji te direktive;

ker je pomembno poiskati ustrezna orodja in postopke v skladu s pravom Skupnosti, bi bodo pospeševali izvajanje teh ciljev z namenom sprejemanja primernih ukrepov, ki bodo krepili delovanje in razvoj evropske avdiovizualne produkcije in distribucije, še zlasti v deželah z manjšo zmogljivostjo avdiovizualne produkcije ali z omejenim jezikovnim območjem;

ker je nacionalne sheme pomoči za razvoj evropske produkcije mogoče uporabiti vselej, kadar so v skladu s pravom Skupnosti;

ker bodo prizadevanja, če so izvedljiva, za določen delež programskih vsebin neodvisne produkcije, ki jih ustvarijo producenti, neodvisni od izdajateljev televizijskih programov, spodbujala nove vire televizijske produkcije, zlasti nastanek malih in srednje velikih podjetij; ker bodo ustvarila nove možnosti in prostor za trženje ustvarjalnih potencialov na področju poklicev v kulturi; ker morajo države članice pri opredelitvi koncepta neodvisnega producenta upoštevati ta cilj in nameniti ustrezno pozornost malim in srednje velikim producentom ter omogočiti avtorizacijo finančne udeležbe s strani koprodukcijskih odvisnih družb televizijskih organizacij;

ker so za države članice nujni ukrepi, ki bodo zagotovili, da med prvim prikazovanjem dela v kinematografu in njegovim prvim prikazovanjem na televiziji preteče določeno časovno obdobje;

ker imajo države članice zato, da bi vodile aktivno politiko zaščite določenega jezika, proste roke pri določanju natančnejših ali strožjih pravil zlasti na osnovi jezikovnih meril, če so takšna pravila v skladu s pravom Skupnosti in zlasti če se ne uporabljajo za prenašanje programskih vsebin, ki izvirajo iz drugih držav članic;

ker je za zagotavljanje popolne in pravilne zaščite interesov potrošnikov kot televizijskih gledalcev nujno, da za televizijsko oglaševanje velja določeno število minimalnih pravil in norm ter da države članice ohranijo pravico, da določijo natančnejša ali strožja pravila ali da v določenih okoliščinah za izdajatelje televizijskih programov pod njihovo jurisdikcijo postavijo drugačne pogoje;

ker morajo biti države članice sposobne z obveznim upoštevanjem prava Skupnosti in v zvezi s programi, ki so namenjeni samo nacionalnemu ozemlju in ki se posredno ali neposredno ne dajo sprejemati v eni ali več državah članicah, določiti drugačne pogoje za oglaševalne vložke in drugačne omejitve obsega oglaševanja, da bi tako podpirale prav te programe;

ker je nujno prepovedati vsakršno televizijsko oglaševanje cigaret in drugih tobačnih izdelkov, vključno s posrednimi oblikami oglasov, ki tobačnega izdelka sicer ne omenjajo neposredno, a skušajo prepoved oglaševanja zaobiti z uporabo imen blagovnih znamk, simbolov ali drugih značilnih lastnosti bodisi tobačnih izdelkov bodisi podjetij, katerih poznane ali poglavitne dejavnosti vključujejo proizvodnjo ali prodajo takšnih izdelkov;

ker je prav tako nujno prepovedati vsakršno televizijsko oglaševanje zdravil in zdravljenja, ki jih je mogoče dobiti le na recept v tisti državi

▼B

članici, pod katere jurisdikcijo je izdajatelj televizijskega programa, ter uvesti stroga merila v zvezi s televizijskim oglaševanjem alkoholnih izdelkov;

ker je zaradi rastočega pomena sponzorstva pri financiranju programov treba določiti ustrezna pravila;

ker je treba tudi nujno uvesti pravila za zaščito fizičnega, duševnega in moralnega razvoja mladoletnikov v zvezi s programskimi vsebinami in televizijskim oglaševanjem;

ker je kljub temu, da so izdajatelji televizijskih programov običajno dolžni zagotoviti, da njihovi programi dejstva in dogodke predstavljajo pošteno, prav tako pomembno, da zanje veljajo posebne obveznosti v zvezi s pravico do odgovora ali enakovrednimi pravnimi sredstvi, tako da lahko vsaka oseba, katere zakoniti interesi so bili oškodovani s trditvijo, podano med predvajanjem televizijskih programskih vsebin, učinkovito uresničuje takšno pravico ali pravno sredstvo,

SPREJEL NASLEDNJO DIREKTIVO:

POGLAVJE I

Opredelitve

▼M2

Člen 1

V tej direktivi:

(a) „avdiovizualna medijska storitev“ pomeni:

— storitev, kakor je opredeljena v členih 49 in 50 Pogodbe, ki sodi pod uredniško odgovornost ponudnika medijskih storitev in katere glavni namen je zagotavljanje programov za obveščanje, zabavo ali izobraževanje splošne javnosti po elektronskih komunikacijskih mrežah v smislu člena 2(a) Direktive 2002/21/ES. Tovrstna avdiovizualna medijska storitev je bodisi razširjanje televizijskih programov, kakor je opredeljeno v točki (e) tega člena, bodisi avdiovizualna medijska storitev na zahtevo, kakor je opredeljena v točki (g) tega člena,

in/ali

— avdiovizualno komercialno sporočilo;

(b) „program“ pomeni niz gibljivih slik z ali brez zvoka, ki predstavlja posamezno točko znotraj sporeda ali kataloga, ki ga oblikuje ponudnik medijskih storitev, in katerega oblika in vsebina sta primerljivi z obliko in vsebino razširjanja televizijskih programov. Primeri programov vključujejo celovečerne igrane filme, športne dogodke, situacijske komedije, dokumentarce, programe za otroke in izvirne televizijske drame;

(c) „uredniška odgovornost“ pomeni izvrševanje učinkovitega nadzora tako nad izborom programov kakor tudi njihovo organizacijo kot nad časovnim sporedom v primeru razširjanja televizijskih programov ali v katalogu v primeru avdiovizualnih medijskih storitev na zahtevo. Uredniška odgovornost ne pomeni nujno pravne odgovornosti v okviru nacionalne zakonodaje za vsebino opravljenih storitev;

(d) „ponudnik medijske storitve“ pomeni fizično ali pravno osebo, ki nosi uredniško odgovornost za izbiro vsebine avdiovizualne medijske storitve in določa način, na katerega bo ta organizirana;

(e) „razširjanje televizijskih programov“ (tj. linearna avdiovizualna medijska storitev) pomeni avdiovizualno medijsko storitev, ki jo

▼M2

opravlja ponudnik medijskih storitev za sočasno gledanje programov na podlagi programskega sporeda;

(f) „izdajatelj televizijskega programa“ pomeni ponudnika medijskih storitev razširjanja televizijskih programov;

(g) „storitev na zahtevo“ (tj. nelinearna avdiovizualna medijska storitev) pomeni avdiovizualno medijsko storitev, ki jo opravlja ponudnik medijskih storitev za gledanje programov v trenutku, ki ga izbere uporabnik in na svojo osebno zahtevo na podlagi kataloga programov, ki ga izbere ponudnik medijskih storitev;

(h) „avdiovizualno komercialno sporočilo“ pomeni slikovne podobe z ali brez zvoka, ki so namenjene neposredni ali posredni promociji blaga, storitev ali podobe fizične ali pravne osebe, ki opravlja gospodarsko dejavnost. Takšne slikovne podobe spremljajo program ali so vanj vključene v zameno za plačilo ali podobno nadomestilo ali za samooglaševalske namene. Oblike avdiovizualnega komercialnega sporočila med drugim vključujejo televizijsko oglaševanje, sponzorstvo, televizijsko prodajo in promocijsko prikazovanje izdelkov;

(i) „televizijsko oglaševanje“ pomeni vsako obliko obvestila, ki ga javno ali zasebno podjetje ali fizična oseba predvaja bodisi za plačilo ali podobno nadomestilo bodisi za samooglaševalske namene in ki zadeva trgovino, poslovno dejavnost, obrt ali stroko ter želi v zameno za plačilo spodbuditi preskrbo z blagom in storitvami, vključno z nepremičninami, pravicami in obveznostmi;

(j) „prikrito avdiovizualno komercialno sporočilo“ pomeni besedno ali slikovno predstavljanje blaga, storitev, imena, blagovne znamke ali dejavnosti proizvajalca blaga ali ponudnika storitev v programih, kadar takšno predstavljanje ponudniku medijskih storitev služi kot oglaševanje in bi utegnilo zavajati javnost glede svoje narave. Takšna predstavitev se šteje za namerno zlasti tedaj, kadar se opravlja za plačilo ali podobno nadomestilo;

(k) „sponzorstvo“ pomeni vsak prispevek, ki ga javno ali zasebno podjetje ali fizična oseba, ki se ne ukvarja z opravljanjem avdiovizualnih medijskih storitev ali produkcijo avdiovizualnih del, nameni za financiranje avdiovizualnih medijskih storitev ali programov, da bi uveljavilo svoje ime, blagovno znamko, podobo, dejavnosti ali izdelke;

(l) „televizijska prodaja“ pomeni neposredne ponudbe, ki se v zameno za plačilo predvajajo javnosti zaradi preskrbe z blagom ali storitvami, vključno z nepremičninami, pravicami in dolžnostmi;

(m) „promocijsko prikazovanje izdelkov“ pomeni kakršno koli obliko avdiovizualnega komercialnega sporočila, ki vključuje izdelek, storitev ali njuno blagovno znamko ali sklicevanje nanje, tako da se jih pokaže v programu, v zameno za plačilo ali podobno nadomestilo;

(n) (i) „evropska dela“ pomenijo:

— dela, ki izvirajo iz držav članic,

— dela z izvorom iz evropskih tretjih držav, ki so podpisnice Evropske konvencije o čezmejni televiziji Sveta Evrope in izpolnjujejo pogoje iz točke (ii),

— dela, ki nastanejo v koprodukciji v okviru sporazumov, povezanih z avdiovizualnim sektorjem, ki jih sklenejo Skupnost in tretje države, ter izpolnjujejo pogoje iz vsakega od teh sporazumov.

— Uporaba določb druge in tretje alinee zgoraj je odvisna od del, ki izvirajo iz držav članic, za katera ne veljajo diskriminatorni ukrepi v zadevni tretji državi.

▼M2

(ii) Dela iz prve in druge alinee točke (i) so večinoma dela avtorjev in delavcev, ki prebivajo v eni ali več državah iz prve in druge alinee točke (i), če je izpolnjen eden od naslednjih treh pogojev:

— ustvarili so jih en ali več producentov s sedežem v eni ali več teh držav ali

— proizvodnjo del nadzirajo in dejansko kontrolirajo en ali več producentov s sedežem v eni ali več teh držav ali

— je prispevek koproducentov iz teh držav k skupnim koprodukcijskim stroškom prevladujoč, koprodukcije pa ne nadzoruje en ali več producentov s sedežem izven teh držav.

(iii) Dela, ki niso evropska dela v smislu točke (i), ampak se producirajo v okviru dvostranskih koprodukcijskih pogodb, sklenjenih med državami članicami in tretjimi državami, se štejejo za evropska dela, če koproducenti iz Skupnosti prispevajo večinski delež skupnih stroškov produkcije in če produkcije ne nadzoruje en ali več producentov s sedežem zunaj ozemlja držav članic.

▼B

POGLAVJE II

Splošne določbe

▼M2

Člen 2

1. Vsaka država članica zagotovi, da so vse avdiovizualne medijske storitve, ki jih prenašajo ponudniki medijskih storitev pod njeno pristojnostjo, skladne s pravili pravnega reda, ki se uporablja za avdiovizualne medijske storitve, namenjene javnosti v tej državi članici.

2. V tej direktivi so ponudniki medijskih storitev pod pristojnostjo države članice:

(a) tisti, ki imajo sedež v tej državi članici v skladu z odstavkom 3, ali

(b) tisti, za katere se uporablja odstavek 4.

3. V tej direktivi se šteje, da ima ponudnik medijskih storitev sedež v državi članici v naslednjih primerih:

(a) ponudnik medijskih storitev ima glavno pisarno v tej državi članici, pa tudi uredniške odločitve v zvezi z avdiovizualnimi medijskimi storitvami se sprejemajo v tej državi članici;

(b) če ima ponudnik medijskih storitev svojo glavno pisarno v eni državi članici, uredniške odločitve v zvezi z avdiovizualnimi medijskimi storitvami pa se sprejemajo v drugi državi članici, se šteje, da ima sedež v tisti državi članici, v kateri dela pretežni del delovne sile, vključene v opravljanje dejavnosti avdiovizualnih medijskih storitev. Če pretežni delež delovne sile, vključene v opravljanje dejavnosti avdiovizualnih medijskih storitev, dela v vsaki od teh držav članic, se šteje, da ima ponudnik medijskih storitev sedež v tisti državi članici, v kateri ima glavno pisarno. Če pretežni delež delovne sile, vključene v opravljanje dejavnosti avdiovizualnih medijskih storitev, ne dela v nobeni od teh držav članic, se šteje, da ima ponudnik medijskih storitev sedež v tisti državi članici, v kateri je začel svojo dejavnost v skladu z zakonodajo te države članice, če vzdržuje stabilno in učinkovito povezavo z gospodarstvom te države članice;

(c) če ima ponudnik medijskih storitev svojo glavno pisarno v eni državi članici, odločitve v zvezi z avdiovizualnimi medijskimi storitvami pa se sprejemajo v tretji državi, ali obratno, se šteje, da ima

▼M2

sedež v zadevni državi članici, če večji delež delovne sile, vključene v opravljanje dejavnosti avdiovizualnih medijskih storitev, dela v tej državi članici.

4. Šteje se, da ponudniki medijskih storitev, za katere se določbe odstavka 3 ne uporabljajo, sodijo pod pristojnost države članice v naslednjih primerih:

(a) uporabljajo satelitsko povezavo v tej državi članici;

(b) čeprav ne uporabljajo satelitske priključitve, ki je v tej državi članici, uporabljajo satelitske zmogljivosti, ki pripadajo tej državi članici.

5. Če pristojnosti države članice ni mogoče določiti v skladu z odstavkoma 3 in 4, sodi ponudnik medijskih storitev pod pristojnost tiste države članice, v kateri ima sedež v smislu členov 43 do 48 Pogodbe.

6. Ta direktiva se ne uporablja za avdiovizualne medijske storitve, ki so namenjene izključno sprejemu v tretjih državah in ki jih javnost v eni ali več državah članicah neposredno ali posredno ne sprejema s standardno uporabniško opremo.

▼M1

Člen 2a

▼M2

1. Države članice zagotovijo svobodo sprejemanja avdiovizualnih medijskih storitev iz drugih držav članic in ne omejujejo njihovega prenašanja na svojem ozemlju zaradi razlogov, ki sodijo na področja, ki jih usklajuje ta direktiva.

2. Glede razširjanja televizijskih programov, je državam članicam dovoljeno začasno odstopanje od odstavka 1, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

(a) razširjanje televizijskih programov, ki prihaja iz druge države članice, očitno, resno in huje krši člen 22(1) ali (2) in/ali člen 3b;

▼M1

(b) v zadnjih 12 mesecih je izdajatelj televizijskega programa določbo (določbe) iz točke (a) kršil vsaj še v dveh primerih;

(c) zadevna država članica je izdajatelja televizijskega programa in Komisijo pisno obvestila o domnevnih kršitvah in o ukrepih, ki jih namerava sprejeti, če se takšna kršitev ponovi;

(d) posvetovanja z državo članico, ki oddaja, in s Komisijo se v 15 dneh od obvestila iz točke (c) niso končala z mirno poravnavo, domnevna kršitev pa ostaja.

Komisija v dveh mesecih po tem, ko so jo države članice obvestile o sprejetih ukrepih, odloči, ali so ti ukrepi skladni s pravom Skupnosti. Če Komisija odloči, da niso, bo morala država članica nemudoma opustiti zadevne ukrepe.

3. Odstavek 2 ne vpliva na noben postopek, pravno sredstvo ali sankcijo, ki se uporablja za zadevne kršitve v državi članici, pod katere sodno pristojnostjo je zadevni izdajatelj televizijskega programa.

▼M2

4. Glede storitev na zahtevo, lahko države članice v zvezi z avdiovizualnimi medijskimi storitvami sprejmejo ukrepe, ki odstopajo od odstavka 1, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

(a) ukrepi so:

(i) potrebni zaradi enega od sledečih razlogov:

— javnega reda, zlasti preprečevanja, preiskovanja, odkrivanja in kazenskega pregona kaznivih dejanj, vključno z varstvom mladoletnikov in bojem proti spodbujanju sovra-

▼M2

štva zaradi rase, spola, veroizpovedi ali narodnosti, ter kršitev človekovega dostojanstva v zvezi s posamezniki,

— varovanja javnega zdravja,

— javne varnosti, vključno z varstvom nacionalne varnosti in obrambe,

— varstva potrošnikov, vključno z varstvom vlagateljev;

(ii) naravnani proti avdiovizualni medijski storitvi na zahtevo, ki posega v cilje iz točke (i) ali predstavlja resno in nevarno tveganje, da bo ogrozila te cilje;

(iii) sorazmerni s temi cilji;

(b) država članica je pred sprejetjem zadevnih ukrepov brez poseganja v sodne postopke, vključno s predhodnimi postopki in dejanji v okviru kazenske preiskave:

— zahtevala od države članice, pod katere pristojnost spada ponudnik medijskih storitev, da sprejme ukrepe, in ta ni sprejela takšnih ukrepov ali pa niso bili ustrezni,

— uradno obvestila Komisijo in državo članico, pod katere pristojnost spada ponudnik medijskih storitev, da namerava sprejeti ukrepe.

5. Države članice lahko v nujnih primerih odstopajo od pogojev iz odstavka 4(b). V takem primeru je treba o ukrepih čim prej uradno obvestiti Komisijo in državo članico, pod katere pristojnost spada ponudnik medijskih storitev, in navesti razloge, zaradi katerih država članica meni, da gre za nujni primer.

6. Komisija brez poseganja v možnost države članice, da sprejme ukrepe iz odstavkov 4 in 5, čim prej preveri združljivost priglašenih ukrepov s pravom Skupnosti. Če Komisija ugotovi, da ukrepi niso združljivi s pravom Skupnosti, Komisija od zadevne države članice zahteva, da opusti sprejetje predlaganih ukrepov ali da že sprejete ukrepe nemudoma prekliče.

Člen 3

1. Države članice lahko od ponudnikov medijskih storitev pod svojo pristojnostjo zahtevajo, da na področjih, ki jih zajema ta direktiva, ravnajo v skladu z natančnejšimi ali strožjimi pravili, če so ta pravila v skladu s pravom Skupnosti.

2. V primerih, ko:

(a) je država članica izkoristila možnost na podlagi odstavka 1 za sprejetje natančnejših ali strožjih pravil splošnega javnega interesa in

(b) država članica oceni, da izdajatelj televizijskega programa pod pristojnostjo druge države članice razširja televizijske programe, ki so v celoti ali večinoma usmerjeni proti njenemu ozemlju,

lahko vzpostavi stik z državo članico, ki pristojnost ima, da bi prišli do vzajemno zadovoljive rešitve vseh obstoječih problemov. Ob prejemu utemeljene zahteve prve države članice država članica s pristojnostjo od izdajatelja televizijskega programa zahteva, naj spoštuje zadevna pravila splošnega javnega interesa. Država članica s pristojnostjo v dveh mesecih obvesti prvo državo članico o rezultatih, ki jih je dosegla v zvezi s to zahtevo. Katera koli država članica lahko zaprosi odbor za stike, ustanovljen v skladu s členom 23a, naj preuči primer.

3. Kadar prva država članica oceni:

(a) da rezultati, doseženi z uporabo odstavka 2 niso zadovoljivi, in

(b) da ima zadevni izdajatelj televizijskega programa sedež v državi članici s pristojnostjo, da bi zaobšel strožja pravila, ki bi zanj veljala

▼M2

na področjih, ki jih usklajuje ta direktiva, če bi imel sedež v prvi državi članici,

lahko sprejme ustrezne ukrepe proti zadevnemu izdajatelju televizijskega programa.

Takšni ukrepi so objektivno potrebni, se uporabljajo na nediskriminatoren način in so sorazmerni glede na cilje, ki jih zasledujejo.

4. Država članica lahko sprejme ukrepe v skladu z odstavkom 3 samo, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

(a) zadevna država članica je uradno obvestila Komisijo in državo članico, v kateri ima izdajatelj televizijskega programa sedež, da bo sprejela takšne ukrepe, pri tem pa utemeljila razloge, na katerih temelji njena ocena, in

(b) je Komisija odločila, da so ukrepi združljivi s pravom Skupnosti in zlasti da so ocene države članice, ki sprejme te ukrepe na podlagi odstavkov 2 in 3, pravilno utemeljene.

5. Komisija odloči v treh mesecih po prejemu uradnega obvestila iz odstavka 4(a). Če Komisija odloči, da ukrepi niso združljivi s pravom Skupnosti, se zadevna država članica vzdrži sprejetja predlaganih ukrepov.

6. Države članice s primernimi sredstvi v okviru svoje zakonodaje zagotovijo, da ponudniki medijskih storitev pod njihovo pristojnostjo učinkovito izpolnjujejo določbe te direktive.

7. Države članice spodbujajo koregulativne in/ali samoregulativne ureditve na nacionalni ravni na področjih, ki jih usklajuje ta direktiva, v obsegu, ki ga dopuščajo njihovi pravni sistemi. Te ureditve so takšne, da jih glavne interesne skupine v zadevnih državah članicah na splošno sprejemajo in da zagotavljajo učinkovito izvajanje.

8. Direktiva 2000/31/ES se uporablja, razen če je v tej direktivi določeno drugače. V primeru neskladja med določbo Direktive 2000/31/ES in določbo te direktive prevladajo določbe te direktive, razen če ni v tej direktivi določeno drugače.

POGLAVJE IIa

Določbe, ki se uporabljajo za vse avdiovizualne medijske storitve

Člen 3a

Države članice zagotovijo, da ponudniki avdiovizualnih medijskih storitev pod njihovo pristojnostjo omogočijo prejemnikom storitve enostaven, neposreden in stalen dostop vsaj do naslednjih informacij:

(a) imena ponudnika medijskih storitev;

(b) geografskega naslova, na katerem ima ponudnik medijskih storitev sedež;

(c) podatkov o ponudniku medijskih storitev, vključno z njegovim elektronskim naslovom ali spletno stranjo, ki mu omogoča hitro, neposredno in učinkovito navezovanje stikov;

(d) kjer je to ustrezno, do informacij o pristojnih regulatornih ali nadzornih organih.

Člen 3b

Države članice s primernimi sredstvi zagotovijo, da avdiovizualne medijske storitve, ki jih opravljajo ponudniki medijskih storitev pod

▼M2

njihovo pristojnostjo, ne vsebujejo spodbujanja nestrpnosti na podlagi rase, spola, vere ali narodnosti.

Člen 3c

Države članice spodbujajo ponudnike medijskih storitev pod njihovo pristojnostjo, da osebam z okvaro vida ali sluha postopoma zagotovijo dostop do njihovih storitev.

Člen 3d

Države članice zagotovijo, da ponudniki medijskih storitev pod njihovo pristojnostjo ne prenašajo kinematografskih del zunaj terminov, dogovorjenih z imetniki pravic.

Člen 3e

1. Države članice zagotovijo, da so avdiovizualna komercialna sporočila, ki jih predvajajo ponudniki medijskih storitev pod njihovo pristojnostjo, v skladu z naslednjimi zahtevami:

(a) avdiovizualna komercialna sporočila so jasno razpoznavna kot taka. Prikrita avdiovizualna komercialna sporočila so prepovedana;

(b) avdiovizualna komercialna sporočila ne uporabljajo subliminalnih tehnik;

(c) avdiovizualna komercialna sporočila ne:

(i) vplivajo škodljivo na spoštovanje človekovega dostojanstva;

(ii) vsebujejo ali spodbujajo kakršne koli diskriminacije na podlagi spola, rase ali etnične pripadnosti, državljanstva, vere ali prepričanja, invalidnosti, starosti ali spolne usmerjenosti;

(iii) spodbujajo vedenja, škodljivega zdravju ali varnosti;

(iv) spodbujajo vedenja, izjemno škodljivega za varstvo okolja;

(d) prepovedane so vse oblike avdiovizualnih komercialnih sporočil za cigarete in druge tobačne izdelke;

(e) avdiovizualna komercialna sporočila za alkoholne pijače niso izrecno namenjena mladoletnikom in ne spodbujajo čezmernega uživanja takšnih pijač;

(f) avdiovizualno komercialno sporočilo za zdravila in zdravljenje, ki jih je mogoče dobiti le na recept v tisti državi članici, pod katere pristojnostjo je ponudnik medijskih storitev, je prepovedano;

(g) avdiovizualna komercialna sporočila ne smejo povzročati telesne ali moralne škode mladoletnikom. Zato ne smejo neposredno spodbujati mladoletnikov, da zaradi svoje neizkušenosti ali lahkovernosti kupujejo ali najemajo proizvode ali storitve, jih neposredno spodbujati, da prepričujejo svoje starše ali druge, naj kupujejo oglaševano blago ali storitve, izkoriščati zaupanje mladoletnikov v starše, učitelje ali druge osebe, ali nepremišljeno prikazovati mladoletnike v nevarnih situacijah.

2. Države članice in Komisija spodbujajo ponudnike avdiovizualnih medijskih storitev, da oblikujejo pravila ravnanja v zvezi z neprimernimi avdiovizualnimi komercialnimi sporočili, ki spremljajo otroške programe ali so njihov del, o hrani in pijači, ki vsebujeta hranila in snovi s hranilnim ali fiziološkim učinkom, kot so zlasti maščobe, transmaščobne kisline, sol/natrij in sladkorje, katerih prekomerno uživanje v celotni prehrani ni priporočljivo.

▼M2

Člen 3f

1. Avdiovizualne medijske storitve ali programi, ki so sponzorirani, izpolnjujejo naslednje zahteve:

(a) na njihovo vsebino in v primeru razširjanja televizijskih programov na njihov spored se nikakor ne sme vplivati tako, da bi to posegalo v odgovornost in uredniško neodvisnost ponudnika medijskih storitev;

(b) ne smejo neposredno spodbujati nakupa ali najema blaga ali storitev, zlasti ne s posebnim promocijskim navajanjem tega blaga ali storitev;

(c) gledalci so jasno obveščeni o obstoju sponzorskega sporazuma. Sponzorirani programi morajo biti kot taki jasno označeni z imenom, logotipom in/ali katerim koli drugim simbolom sponzorja, na primer z navedbo njegovega izdelka/njegovih izdelkov ali storitve/storitev ali njegovim razpoznavnim znakom na ustrezen način na začetku, med in/ali na koncu programa.

2. Avdiovizualnih medijskih storitev ali programov ne sponzorirajo podjetja, katerih glavna dejavnost je izdelava ali prodaja cigaret in drugih tobačnih izdelkov.

3. Kadar avdiovizualne medijske storitve ali programe sponzorirajo podjetja, katerih dejavnosti vključujejo izdelavo ali prodajo zdravil in zdravljenja, se lahko promovira ime ali podoba podjetja, ne smejo pa se promovirati posamična zdravila ali zdravljenje, ki so na voljo le na recept v državi članici, pod katere pristojnostjo spada ponudnik medijskih storitev.

4. Poročila in aktualno informativni programi se ne sponzorirajo. Države članice lahko prepovejo prikazovanje logotipa sponzorja med programi za otroke, dokumentarnimi filmi in verskimi programi.

Člen 3g

1. Prepovedano je promocijsko prikazovanje izdelkov.

2. Z odstopanjem od odstavka 1 je, če država članica ne odloči drugače, promocijsko prikazovanje izdelkov dovoljeno:

— v kinematografskih delih, filmih in nadaljevankah, posnetih za avdiovizualne medijske storitve, športnih programih in lahkih razvedrilnih programih ali

— v primerih, ko ni plačila, temveč se določeno blago ali storitve, kot so produkcijski rekviziti in nagrade, brezplačno priskrbijo zato, da bodo vključene v program.

Odstopanje iz prve alinee se ne uporablja za programe za otroke.

Programi, ki vsebujejo promocijsko prikazovanje izdelkov, izpolnjujejo najmanj vse naslednje zahteve:

(a) na njihovo vsebino in v primeru razširjanja televizijskih programov na njihov spored se nikakor ne vpliva tako, da bi to posegalo v odgovornost in uredniško neodvisnost ponudnika medijskih storitev;

(b) ne spodbujajo neposredno nakupa ali najema blaga ali storitev, zlasti ne s posebnim promocijskim navajanjem tega blaga ali storitev;

(c) zadevnemu izdelku ne pripisujejo neutemeljenega pomena;

(d) gledalci so nedvoumno seznanjeni s promocijskim prikazovanjem izdelka. Programi s promocijskim prikazovanjem izdelkov so ustrezno označeni na začetku in koncu programa ter ob nadaljevanju predvajanja programa po oglaševalskem premoru, da gledalci ne bi bili zmedeni.

▼M2

Države članice lahko izjemoma opustijo zahteve iz točke (d), če zadevnega programa ni ustvaril niti ga ni naročil sam ponudnik medijskih storitev oziroma z njim povezano podjetje.

3. V vsakem primeru pa programi ne vsebujejo promocijskega prikazovanja:

— tobačnih izdelkov ali cigaret ali promocijskega prikazovanja izdelkov podjetij, katerih glavna dejavnost je izdelava ali prodaja cigaret in drugih tobačnih izdelkov, ali

— posamičnih zdravil ali zdravljenja, ki so na voljo le na recept v državi članici, pod katere pristojnostjo spada ponudnik medijskih storitev.

4. Določbe odstavkov 1, 2 in 3 se uporabljajo le za programe, ustvarjene po 19. decembru 2009.

POGLAVJE IIb

Določbe, ki se uporabljajo le za avdiovizualne medijske storitve na zahtevo

Člen 3h

Države članice z ustreznimi ukrepi zagotovijo, da so avdiovizualne medijske storitve na zahtevo, ki jih opravljajo ponudniki medijskih storitev pod njihovo pristojnostjo, ki bi lahko resno ogrozile telesni, duševni in moralni razvoj mladoletnikov, dostopne le na način, ki zagotavlja, da mladoletniki praviloma ne bodo mogli slišati ali videti takšnih avdiovizualnih medijskih storitev na zahtevo.

Člen 3i

1. Države članice zagotovijo, da avdiovizualne medijske storitve na zahtevo, ki jih opravljajo ponudniki medijskih storitev pod njihovo pristojnostjo, ustrezno spodbujajo, kadar je to izvedljivo, produkcijo in dostop do evropskih del. Tovrstno spodbujanje bi bilo lahko med drugim povezano s finančnim prispevkom, ki bi ga te storitve namenile produkciji in pridobitvi pravic do evropskih del ali deležu in/ali pomenu evropskih del v katalogu programov, ki ga ponuja avdiovizualna medijska storitev na zahtevo.

2. Države članice Komisijo najpozneje do 19. decembra 2011 in nato vsaka štiri leta obvestijo o izvajanju odstavka 1.

3. Komisija na podlagi informacij, ki jih predložijo države članice, in neodvisne študije poroča Evropskemu parlamentu in Svetu o uporabi odstavka 1, pri čemer upošteva tržni in tehnološki razvoj ter cilj kulturne raznolikosti.

POGLAVJE IIc

Določbe glede ekskluzivnih pravic in kratkih poročil v razširjanju televizijskih programov

Člen 3j

1. Vsaka država članica lahko sprejme ukrepe v skladu s pravom Skupnosti, s katerimi zagotovi, da izdajatelji televizijskih programov pod njeno pristojnostjo ne oddajajo tistih dogodkov, ki v tej državi članici veljajo za dogodke velikega družbenega pomena, na ekskluzivni osnovi, s čimer bi večji delež javnosti v tej državi članici prikrajšali za možnost spremljanja takšnih dogodkov prek neposrednega prenosa ali prek poznejšega prenosa na brezplačni televiziji. Če država članica sprejme takšne ukrepe, mora sestaviti seznam določenih nacionalnih ali drugih dogodkov, za katere meni, da so velikega družbenega pomena. To stori na jasen in pregleden način ter pravočasno. Pri tem zadevna država članica določi tudi to, ali morajo biti takšni dogodki

▼M2

dostopni bodisi v celotnem ali delnem neposrednem prenosu bodisi v primerih, ko je to potrebno ali primerno iz objektivnih razlogov javnega interesa, v celotnem ali delnem poznejšem prenosu.

2. Države članice Komisijo takoj uradno obvestijo o vsakem ukrepu, ki so ga ali ga bodo sprejele v skladu z odstavkom 1. Komisija v treh mesecih od dneva uradnega obvestila preveri, ali so takšni ukrepi združljivi z zakonodajo Skupnosti in o njih obvesti druge države članice. Komisija zaprosi za mnenje odbora, ustanovljenega v skladu s členom 23a. Sprejete ukrepe takoj objavi v *Uradnem listu Evropske unije*, najmanj enkrat letno pa objavi tudi konsolidirani seznam ukrepov, ki so jih sprejele države članice.

3. Države članice z ustreznimi sredstvi v okviru svojih zakonodaj zagotovijo, da izdajatelji televizijskih programov pod njihovo pristojnostjo ne izvajajo ekskluzivnih pravic, ki so jih ti izdajatelji televizijskih programov kupili po datumu objave te direktive, na način, ki bi večji delež javnosti v drugi državi članici prikrajšal za možnost spremljanja dogodkov, ki jih je ta druga država članica določila v skladu z odstavkoma 1 in 2, bodisi v celotnem ali delnem neposrednem prenosu bodisi v primerih, ko je to potrebno ali primerno iz objektivnih razlogov javnega interesa, v celotnem ali delnem poznejšem prenosu na brezplačni televiziji, kar je ta druga država članica določila v skladu z odstavkom 1.

Člen 3k

1. Države članice zagotovijo, da ima za kratko poročanje kateri koli izdajatelj televizijskega programa s sedežem v Skupnosti pravičen, smotrn in nediskriminatoren dostop do dogodkov velikega javnega interesa, ki jih ekskluzivno prenaša izdajatelj televizijskega programa pod njihovo pristojnostjo.

2. Če obstaja drug izdajatelj televizijskega programa, ki ima sedež v isti državi članici kakor izdajatelj televizijskega programa, ki je zaprosil za dostop, in je pridobil ekskluzivne pravice za prenašanje dogodka velikega javnega interesa, je treba za dostop zaprositi tega izdajatelja televizijskega programa.

3. Države članice zagotovijo, da je takšen dostop zajamčen z dopuščanjem izdajateljem televizijskih programov, da svobodno izberejo kratke izseke iz signala izdajatelja televizijskega programa, ki ga prenaša, in sicer vsaj z identifikacijo njihovega vira, razen če je to iz praktičnih razlogov nemogoče.

4. Kot alternativo odstavku 3 lahko država članica oblikuje enakovreden sistem, ki na druge načine omogoča pravičen, smotrn in nediskriminatoren dostop.

5. Kratki izseki se uporabijo samo za splošne informativne oddaje in se lahko pri avdiovizualnih medijskih storitvah na zahtevo uporabijo samo, če isti program s časovnim zamikom ponudi isti ponudnik medijskih storitev.

6. Brez poseganja v odstavke 1 do 5, države članice v skladu s svojimi pravnimi sistemi in praksami zagotovijo, da so opredeljeni načini in pogoji glede zagotavljanja takšnih kratkih izsekov, zlasti kakršni koli dogovori o nadomestilu, najdaljša dolžina kratkih izsekov in časovne omejitve glede njihovega prenosa. Če je predvideno nadomestilo, to ne sme presegati dodatnih stroškov, nastalih neposredno zaradi zagotovitve dostopa.

▼B

POGLAVJE III

Spodbujanje distribucije in produkcije televizijskih programov

Člen 4

1. Države članice z ustreznimi sredstvi zagotovijo, da v primerih, ko je to izvedljivo, izdajatelji televizijskih programov rezervirajo za evropska dela ►M2 ——————— ◄večinski delež svojega oddajnega časa, v katerega ni vštet čas, namenjen novicam, športnim prireditvam, igram, oglaševanju ►M1 , storitvam teleteksta in televizijski prodaji ◄. Ta delež, ki zadeva odgovornost izdajatelja televizijskega programa do gledalcev v zvezi z informativnimi, izobraževalnimi, kulturnimi in razvedrilnimi vsebinami, je treba doseči postopoma, in sicer na osnovi ustreznih meril.

2. Kadar deleža iz odstavka 1 ni mogoče doseči, le-ta ne sme biti nižji od povprečja zadevne države članice za leto 1998.

Kljub temu se glede na Helensko republiko in Portugalsko republiko leto 1988 nadomesti z letom 1990.

3. Od 3. oktobra 1991 naprej države članice Komisiji vsaki dve leti pošljejo poročilo o uporabi tega člena in člena 5.

To poročilo vključuje zlasti statistični prikaz doseganja deleža iz tega člena in iz člena 5 za vsakega od televizijskih programov, ki spada pod jurisdikcijo zadevne države članice, razloge za nedoseganje tega deleža v posameznih primerih ter ukrepe, ki so bili sprejeti ali so predvideni za doseganje tega deleža.

Komisija o poročilih obvesti druge države članice in Evropski parlament ter svojemu obvestilu v primerih, ko je to ustrezno, da mnenje. Komisija zagotovi izvajanje tega člena in člena 5 v skladu z določbami Pogodbe. Komisija sme v svojem mnenju upoštevati zlasti napredek, dosežen v primerjavi s prejšnjimi leti, delež del, ki se oddajajo prvič, posebne okoliščine novih izdajateljev televizijskih programov ter poseben položaj dežel z manjšo zmogljivostjo avdiovizualne produkcije ali z omejenim jezikovnim območjem.

4. Svet oceni izvajanje tega člena na podlagi poročila Komisije, opremljenega s poljubnimi primeri, ki bi jih bilo po njenem mnenju primerno pregledati, najkasneje do konca petega leta šteto od sprejema te direktive.

V ta namen poročilo Komisije na osnovi informacij, ki so jih države članice posredovale v skladu s členom 3, upošteva zlasti dogajanja na tržišču Skupnosti in v mednarodnem prostoru.

Člen 5

Države članice z ustreznimi sredstvi zagotovijo, da v primerih, ko je to izvedljivo, izdajatelji televizijskih programov vsaj 10 % svojega oddajnega časa, v katerega ni vštet čas, namenjen novicam, športnim prireditvam, nagradnim igram, oglaševanju ►M1 , storitvam teleteksta in televizijski prodaji ◄, rezervirajo za evropska dela, ali namesto tega po lastni presoji posamezne države članice najmanj 10 % svojega programskega proračuna evropskim delom, ki jih ustvarijo producenti, neodvisni od izdajateljev televizijskih programov. Ta delež, ki zadeva odgovornost izdajatelja televizijskega programa do gledalcev v zvezi z informativnimi, izobraževalnimi, kulturnimi in razvedrilnimi vsebinami, je treba doseči postopoma, in sicer na osnovi ustreznih meril; doseči ga je treba tako, da se primeren delež nameni novim delom, pomeni delom, ki se prenašajo v obdobju petih let po njihovi produkciji.

▼M2

———————

▼M1

Člen 9

To poglavje se ne uporablja za izdajatelje televizijskih programov, ki so namenjeni lokalnim občinstvom in ki niso del nacionalne mreže.

▼B

POGLAVJE IV

▼M2

Televizijsko oglaševanje in televizijska prodaja

Člen 10

1. Televizijsko oglaševanje in televizijska prodaja sta jasno razpoznavna in ju je mogoče razločiti od uredniške vsebine. Brez poseganja v uporabo novih oglaševalskih tehnik sta televizijsko oglaševanje in televizijska prodaja z optičnimi in/ali akustičnimi in/ali prostorskimi sredstvi jasno ločena od drugih delov programske sheme.

2. Posamezni oglaševalni in prodajni vložki ostajajo izjema, razen med prenosi športnih dogodkov.

Člen 11

1. Države članice zagotovijo, da celovitost programov, ob upoštevanju naravnih premorov ter trajanja in narave programa, ter pravice imetnikov pravic niso ogrožene, kadar so v te programe vstavljeni oglasi ali televizijska prodaja.

2. Prenašanje televizijskih filmov (iz česar so izvzete nadaljevanke, nanizanke in dokumentarci), kinematografskih del in poročil lahko televizijsko oglaševanje in/ali televizijska prodaja prekine enkrat v rednem časovnem intervalu, ki traja najmanj 30 minut. Prenašanje programov za otroke lahko oglaševanje in/ali televizijska prodaja prekine enkrat v rednem časovnem intervalu, ki traja najmanj 30 minut, pod pogojem, da je predvideno trajanje programa daljše od 30 minut. Televizijsko oglaševanje ali televizijska prodaja se ne predvajata med prenosom verskih obredov.

▼B

Člen 14

▼M2

▼M1

2. Televizijska prodaja medicinskih proizvodov, za katere velja dovoljenje za trženje v smislu direktive Sveta 65/65/EGS z dne 26. januarja 1965 o približevanju zakonov in drugih predpisov o medicinskih proizvodih ([1]), ter televizijska prodaja storitev zdravljenja sta prepovedana.

▼B

Člen 15

▼M1

Televizijsko oglaševanje in televizijska prodaja alkoholnih pijač morata izpolnjevati naslednja merila:

([1]) UL 22, 9.2.1965, str. 369. Direktiva, kakor je bila nazadnje spremenjena z Direktivo 93/39/EGS (UL L 214, 24.8.1993, str. 22).

▼B

(a) ne sme biti namenjeno posebej mladoletnikom in še zlasti ne sme prikazovati mladoletnikov, ki takšne pijače uživajo;

(b) ne sme povezovati uživanja alkohola s povečano telesno zmogljivostjo ali z vožnjo;

(c) ne sme ustvarjati videza, da uživanje alkohola prispeva k uspehom v družabnem in spolnem življenju;

(d) ne sme poudarjati, da ima alkohol zdravilne učinke ali da je poživilo, pomirilo ali sredstvo za reševanje osebnih težav;

(e) ne sme spodbujati nezmernega uživanja alkohola ter vzdržnosti ali zmernega pitja predstavljati v negativni luči;

(f) ne sme poudarjati visoke vsebnosti alkohola kot posebne kakovosti pijač.

▼M2

Člen 18

1. Delež televizijskih oglaševalskih vložkov in vložkov televizijske prodaje ne sme preseči 20 % posamezne ure.

2. Odstavek 1 se ne uporablja za napovedi, ki jih izdajatelj televizijskega programa predvaja v zvezi s svojimi programi in pomožnimi proizvodi, ki izhajajo neposredno iz njih, z napovedmi sponzorstva in s promocijskim prikazovanjem izdelkov.

Člen 18a

Televizijska prodajna okna se kot taka jasno opredelijo z optičnimi in akustičnimi sredstvi ter trajajo neprekinjeno najmanj 15 minut.

Člen 19

Določbe te direktive se smiselno uporabljajo za televizijske kanale, namenjene izključno oglaševanju in televizijski prodaji, ter za televizijske kanale, namenjene izključno samooglaševanju. Poglavje III, kakor tudi člena 11 in 18, se za te kanale ne uporabljajo.

Člen 20

Brez poseganja v člen 3 lahko države članice z ustreznim upoštevanjem zakonodaje Skupnosti določijo pogoje, drugačne od tistih, določenih v členih 11(2) in 18 za razširjanje televizijskih programov, ki so namenjeni le nacionalnemu ozemlju in ki jih javnost ne more sprejemati posredno ali neposredno v eni ali več drugih državah članicah.

▼M1

▼B

POGLAVJE V

▼M2

Zaščita mladoletnikov v razširjanju televizijskih programov

▼M1

Člen 22

1. Države članice sprejmejo ustrezne ukrepe, s katerimi zagotovijo, da programi izdajateljev televizijskih programov pod njihovo sodno pristojnostjo ne vključujejo nobenih vsebin, ki bi resno škodovale teles-

▼M1

nemu, duševnemu ali moralnemu razvoju mladoletnikov, zlasti takšnih vsebin, ki vsebujejo pornografijo ali neupravičeno nasilje.

2. Ukrep, določen v odstavku 1, velja tudi za druge programske vsebine, ki bi utegnile škodovati telesnemu, duševnemu ali moralnemu razvoju mladoletnikov, razen kadar se z izbranim časom razširjanja ali s tehničnimi sredstvi zagotovi, da mladoletniki na območju prenosa v normalnih razmerah ne bodo videli ali slišali takšnih vsebin.

3. Države članice tudi vselej, kadar se takšne oddaje prenašajo v nekodirani obliki, zagotovijo, da je pred njimi akustično opozorilo ali da so ves čas trajanja označene z vizualnim simbolom.

▼M2

▼B

POGLAVJE VI

▼M2

Pravica do odgovora v razširjanju televizijskih programov

▼B

Člen 23

▼M1

1. Brez vpliva na druge predpise, ki so jih države članice sprejele na podlagi civilnega, upravnega ali kazenskega prava, mora imeti vsaka fizična ali pravna oseba, ne glede na njeno državljanstvo, katere zakoniti interesi, zlasti ugled in dobro ime, so bili oškodovani z navedbo neresničnih dejstev na televizijskem programu, na voljo pravico do odgovora oziroma enakovredna pravna sredstva. Države članice zagotovijo, da dejanskega izvajanja pravice do odgovora ali enakovrednih pravnih sredstev ne ovirajo nerazumni pogoji. Odgovor se predvaja v razumnem časovnem obdobju po tem, ko je bila zahteva zanj utemeljena, ter v terminu in na način, ki ustreza oddaji, na katero se zahteva nanaša.

▼B

2. Pravica do odgovora ali druga enakovredna pravna sredstva morajo biti na voljo v zvezi z vsemi izdajatelji televizijskih programov pod jurisdikcijo države članice.

3. Države članice sprejmejo ukrepe, potrebne za vzpostavitev pravice do odgovora ali drugih enakovrednih pravnih sredstev ter določijo postopek, po katerem se takšno pravico ali pravno sredstvo uresničuje. Poskrbijo zlasti za to, da je na voljo zadosten časovni presledek ter da so postopki takšni, da lahko pravico ali enakovredna pravna sredstva primerno uresničujejo tudi fizične ali pravne osebe, ki bodisi prebivajo ali imajo registrirane dejavnosti v drugi državi članici.

4. Zahtevek za uresničevanje pravice do odgovora ali enakovrednih pravnih sredstev se sme zavrniti, če takšen odgovor glede na pogoje iz prvega odstavka ni upravičen, če bi pomenil kaznivo dejanje, če bi s tem izdajatelj televizijskega programa postal odgovoren v skladu s civilnim procesnim pravom ali če bi z njimi prekoračili pravila javne spodobnosti.

5. V zvezi s postopki se uporablja določba, po kateri se je možno pri sporih v zvezi z uresničevanjem pravice do odgovora ali enakovrednih pravnih sredstev pritožiti.

▼M1

POGLAVJE VIa

Odbor za stike

Člen 23a

1. Pod pokroviteljstvom Komisije se ustanovi odbor za stike. Sestavljajo ga predstavniki pristojnih organov držav članic. Predseduje mu predstavnik Komisije, sestaja pa se bodisi na njegovo pobudo ali na željo delegacije države članice.

2. Naloge tega odbora so:

(a) spodbujanje učinkovitega izvajanja te direktive z rednimi posvetovanji o vseh praktičnih problemih, ki bi se pojavili med njeno uporabo, še zlasti med uporabo člena 2, in o vseh drugih zadevah, pri katerih je koristna izmenjava izkušenj;

(b) dajanje mnenj na lastno pobudo ali mnenj, ki jih zahteva Komisija v zvezi z uporabo določb te direktive s strani držav članic;

(c) vzpostavljanje foruma za izmenjavo pogledov o tem, katerim zadevam je treba posvečati pozornost v poročilih, ki jih morajo države članice oddajati v skladu s členom 4(3), o obsegu posameznih študij iz člena 25a, o vrednotenju ponudb zanje ter o študiji sami;

(d) razpravljanje o izidu rednih posvetovanj, ki jih ima Komisija s predstavniki televizijskih organizacij, producentov, potrošnikov, proizvajalcev, izvajalcev storitev in sindikatov ter umetniških ustvarjalcev v širšem smislu;

▼M2

(e) omogočanje izmenjave informacij med državami članicami in Komisijo o stanju in razvoju regulatornih dejavnosti na področju avdiovizualnih medijskih storitev, pri čemer se upoštevajo avdiovizualna politika Skupnosti in ustrezna dogajanja na tehničnem področju;

▼M1

(f) preučevanje vsakega pojava, ki se pojavi znotraj sektorja in za katerega se zdi, da bi bilo o njem koristno izmenjati stališča.

▼M2

POGLAVJE VIb

Sodelovanje med regulatornimi organi držav članic

Člen 23b

Države članice sprejmejo ustrezne ukrepe, da druga drugi in Komisiji predložijo informacije, potrebne za uporabo določb te direktive, zlasti njenih členov 2, 2a in 3, in sicer prek svojih pristojnih neodvisnih regulatornih organov.

▼B

POGLAVJE VII

Končne določbe

Člen 24

Na področjih, ki jih ta direktiva ne ureja, direktiva ne vpliva na pravice in dolžnosti držav članic, izhajajočih iz veljavnih konvencij, ki urejajo telekomunikacije in razširjanje programov.

▼**M2**

Člen 26

Najpozneje do 19. decembra 2011 in nato vsaka tri leta Komisija Evropskemu parlamentu, Svetu in Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru predloži poročilo o uporabi te direktive ter po potrebi dodatne predloge za njeno prilagoditev razvoju na področju avdiovizualnih medijskih storitev, zlasti ob upoštevanju nedavnega tehnološkega razvoja, konkurenčnosti sektorja in stopenj medijske pismenosti v vseh državah članicah.

V tem poročilu se oceni tudi vprašanje televizijskega oglaševanja, ki spremlja programe za otroke ali je vanje vključeno, zlasti pa to, ali so pravila glede količine in kakovosti iz te direktive omogočila doseganje zahtevane ravni zaščite.

▼**B**

Člen 27

Ta direktiva je naslovljena na države članice.